

מ"ת 65509/05/18 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל נגד ע ס

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 65509-05-18 מדינת ישראל נ' ס (עציר)
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט דניאל קירס
המבקשת
מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל שלוחת תביעות
נצרת צפון עוה"ד נועה מלול
נגד
המשיב
ע ס (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד נאסף עלי

החלטה

1. בפני בקשה לעצור את המשיב (להלן: **הנאשם**) עד לתום ההליכים נגדו.

2. באישום הראשון בכתב האישום נטען כי ביום 22.5.2018 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם למקום עבודתה של המתלוננת בתחנת הדלק בעוקף יוקנעם של כביש מגידו, ובין הנאשם למתלוננת התגלע ויכוח והנאשם עזב את המקום. נטען כי בשעה 21:10 או בסמוך לכך, חזר הנאשם למקום ודרש מהמתלוננת להחזיר לו את מכשיר הנייד שברשותה, אותו קנה לה. המתלוננת, כך נטען, השיבה כי תמחק ותגבה את כל החומר שעל המכשיר הנייד ותשיב לו אותו. על-פי הנתען, משסרב הנאשם להמתין, הוא תקף את המתלוננת בכך שנכנס אל דלפק המכירה, תפס את המתלוננת בחוזקה כשהוא חובק אותה מאחור וניסה לחטוף את המכשיר הנייד מידה. על-פי הנתען, משלא הצליח בכך, הוא נשך את המתלוננת בידה השמאלית וגרם לה לסימן אדום בידה, ובכך הצליח לשחרר את המכשיר הנייד מידה. נטען, כי בשלב זה יצא הנאשם בריצה מהמקום והטיח את המכשיר בחזקה על הרצפה, ניפץ אותו ועזב את המקום. בהמשך, כך נטען, שלח הודעות לאחותה של המתלוננת ובהן איים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בשמה הטוב בכך שרשם "...דברי עם אחותך שתוריד העניין של המשטרה נגדי אם לא הסיפור יגדל וכולכם תכירו דברים שאתם לא מכירים ולא שמעתם לפני". באישום זה מואשם הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק; שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק; והיזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

3. באישום השני בכתב האישום נטען כי כשנה וחצי עובר למועד האישום הראשון, נסעו הנאשם והמתלוננת לטיול. בדרך חזרה מהטיול, לאור ריב שהתגלע ביניהם, הנאשם חסם את רכבה של המתלוננת וביקש ליישר את ההדורים ביניהם. משסרבה המתלוננת לשוחח עמו, הנאשם תפס את המתלוננת בגרונה עם ידיו וחנק אותה ובהמשך סטרה בחוזקה על פניה וגרם לה נפוחות באוזנה, והמתלוננת הרגישה כאבים בגרונה למשך שבוע ימים. הנאשם מואשם בגין אישום זה בתקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג.

ראיות לכאורה

4. מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה המספיקות להרשעת הנאשם במיוחס לו.

5. כאשר הנאשם נשאל "מציג בפניך סרטון בו רואים אותך תוקף את חברתך [המתלוננת] מה יש לך לומר על כך?" הוא השיב "אני לא מעוניין לראות את הסרטון ואני יודע מה עשיתי" (הודעתו מיום 23.5.2018 בשעה 1:24 גליון 2 ש' 26-27). המשיב לכאורה קושר את עצמו למעשים באישום הראשון ולסרטון עצמו, בכך שכאשר מראים לו תמונות של ידה של המתלוננת הוא משיב "אולי זה קרה בזמן המאבק על הפלאפון. כשהיא הפילה את עצמה על הרצפה בתחנת הדלק במקום שבו אין מצלמות היא גם דפקה את ידה בכיור. שמעתי שכאב לה בזמן הנפילה" (הודעתו מיום 25.5.2018 גליון 4 ש' 58-64). בסרטון (קובץ 20180522211312), אכן לכאורה רואים את הנאשם תוקף את המתלוננת כמתואר באישום הראשון. אמנם בסרטון לא ניתן לראות בבירור מעשה נשיכה. המתלוננת אמנם לא מציגת את הנשיכה בהודעתה הראשונה; אולם המעסיק שלה ציין בהודעתו שלאחר שקיבל את הדיווח על לחיצה בלחצן המצוקה בתחנת הדלק, הוא התקשר את המתלוננת והיא מסרה לו כי בן זוגה תקף אותה ונשך אותה (הודעתו של משה סוקניק גליון 1 ש' 14-15); המתלוננת מציגת את הנשיכה בהודעתה השנייה (הודעה מיום 23.5.2018 בשעה 14:15 גליון 3 ש' 78); ובתיק תמונות בהן רואים על יד שמאל של המתלוננת סימן חבלתי אדום דק באורך של כ-2 ס"מ. הסנגור הנכבד טען כי לא הצליח לראות סימן על היד, והתרשמותי הברורה היא, כאמור, אחרת. הנאשם מאשר לכאורה כי הוא שבר את הטלפון (הודעתו מיום 25.5.2018 בשעה 9:29 גליון 3 ש' 31). העתק ההודעה בה מוסר לכאורה הנאשם "דברי עם אחותך שתוריד העניין של המשטרה נגדי אם לא הסיפור יגדל וכולכם תכירו דברים שאתם לא מכירים ולא שמעתם לפני", נמצא בתיק.

6. בענין האישום השני, בנוסף לעדות המתלוננת, הנאשם לכאורה קושר עצמו לטיול הנטען, ומאשר כי השניים רבו באותה הזדמנות (הודעתו מיום 25.5.2018 גליון 2 ש' 10).

7. טענה עיקרית בפי הסנגור היא שאין ראיות לכאורה ליסוד "בן זוג" בעבירות התקיפה הגורמת חבלה של ממש. הסנגור טען כי חייבים להוכיח לשם כך כי השניים "גרים יחד ומנהלים משק בית ביחד" (פרוטוקול 31.5.2018 ע' 2 ש' 27 - ע' 3 ש' 1). אין בידי לקבל טענה זו. ראו לענין זה ע"פ (ב"ש) 51412-10-12 א' ד' נ' **מדינת ישראל** (8.5.2013), בו נדחה ערעור על הרשעה בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ובנסיבות מחמירות:

"בחינת השאלה אם בין המתלוננת למערער התקיימה מערכת יחסים זוגית צריכה להיעשות ברמה מהותית, ואין ליחס חשיבות רבה לשאלה אם השניים ניהלו משק בית משותף, או מגורים משותפים במשך כל השבוע, אם לאו. בחינה מהותית כזו, מובילה למסקנה כי בדין קבע בית המשפט קמא שהמדובר במי שהיא בת זוג. יפים לעניינינו דברי כב' השופט (כתוארו אז) ריבלין, אשר דן בהגדרת בן משפחה ביחס לסעיף 351 לחוק העונשין בע"פ 9187/03 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 לפסק דינו (26.9.2005) שם ציין כי: 'ואכן, השאלה המכרעת אינה האם מתקיימים ניהול משק בית משותף או מגורים משותפים, אלא שיש לבחון את מהות היחסים בין בני הזוג, ובמקרה בו מעידה המהות על קיומה של מערכת זוגית וקשר בלתי אמצעי ויומיומי בין בני הזוג...די בכך כדי לקיים את היסוד של 'בן זוג' לצורך הוראות הסעיף.'"

בחומר הראיות בתיק מוצאים לא רק הודעת המתלוננת על כך שהיא והנאשם יוצאים במשך כשנתיים (הודעתה מיום 22.5.2018 שעה 22:35 גליון 1 ש' 3), על כך שהחלה אצלו אובססיה לגביה כאשר היא רצתה להיפרד (הודעתה מיום 23.5.2018 בשעה 14:15 גליון 1 ש' 6) ובכך שבשלב מסוים גרו יחד (שם, גליון 2 ש' 44), והודעת אחותה לפיה הנאשם הבטיח לה שהשניים יתחתנו (הודאתה של סחאר מיום 24.5.2018 גליון 1 ש' 3-4); הנאשם עצמו לכאורה מוסר בהודעתו מיום 25.5.2018 בשעה 9:29 את טענותיו בענין עניינים רגישים בנוגע לקשר הרומנטי שלו עם המתלוננת ועל כך שרצה "להיפרד" (גליון 2 ש' 17-18; גליון 3 ש' 53; גליון 4 ש' 69-71). הנאשם לכאורה טוען בהודעתו בחקירה בענין המתלוננת כי "היא חברה שלי" (גליון 4 ש' 67).

8. המסקנה מהאמור לעיל היא כי המדינה מחזיקה בתיק בראיות לכאורה להוכחת האישומים נגד הנאשם. לא נעלם מעיני כי אין בכתב האישום טענה עובדתית בדבר היותם של הנאשם והמתלוננת בני זוג, וראו סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. אף בלעדי היסוד העובדתי בענין היותם של הנאשם והמתלוננת בני זוג, הראיות לכאורה מצביעות על כך שהנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה חבלה של ממש, ואילו העבירות בדבר איומים שיבוש מהלכי משפט והיזק לרכוש במזיד אינם תלויים כלל ביסוד סה.

עילת מעצר

9. נוכח הראיות-לכאורה להיותם של הנאשם והמתלוננת בני זוג, מתקיימת עילת מסוכנות סטטוטורית. אעיר עם זאת, כי אף בהתעלם מהיסוד "בן זוג" בעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש, סבורני, נוכח העדויות בדבר אובססיה ואיומים, בנוסף לתקיפות הכוללות נשיכה וחניקה, כי הראיות לכאורה מצביעות על מסוכנות הנאשם כלפי המתלוננת.

חלופת מעצר

10. אין לעצור אדם, גם נוכח ראיות-לכאורה ועילת מעצר, אלא אם לא ניתן לאיין את עילת המעצר בחלופת מעצר. הנאשם הציג חלופה מוצעת - מעצר בית אצל אחיו. אמנם אין מדובר בעניינינו באלימות פיזית שהגיעה לרף הגבוה ביותר, אולם נוכח הסממנים בתיק לאובססיה של הנאשם כלפי המתלוננת והאיום שלכאורה איים כלפיה וכלפי משפחתה, אפנה לדברים שכבר כתבתי בהחלטה בעניינינו של נאשם זה במסגרת הבקשה להאריך את מעצרו לצורך הגשת כתב אישום ובקשה לעצרו עד לתום ההליכים, לפיהם "זהו מסוג המקרים שבהם טרם שקילת שחרור נאשם לחלופת מעצר, מתבקש תסקיר מעצר" (החלטה ב-מ"י 49104-05-18 **מדינת ישראל נ' ס**, פס' 3 (27.5.2018)).

11. לאור כל האמור, טרם קבלת החלטה בענין חלופת המעצר שהציע הנאשם, הנני מורה לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בענין הנאשם, בדבר האפשרות לשחררו לחלופת המעצר הנזכרת.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשע"ח, 06 יוני 2018, במעמד הצדדים.

דניאל קירס, שופט